

Hoàng hôn tím

Mùa Đông! Có một kẻ khen mùa Đông không lạnh vì đã có ai trong vòng tay bao bọc, còn kẻ khác cũng thở dài không lạnh vì nước mắt kia nóng hổi tuôn trào.

Mùa Đông, có một kẻ nắm ôm một kẻ, còn một kẻ quờ tay hụt hẫng đón những lãng quên của ngày hôm qua. Mùa Đông có một kẻ dặt tay, một kẻ siết chặt tay như sợ gió tách rời. Còn một kẻ buông tay như muốn bỏ những chuyện tình phiêu lãng đã quá xa...

Còn em? Với những kẻ một mình như em, những kẻ trót bị tình yêu lãng quên và bỏ rơi đâu đó thì...mùa Đông là cả một nỗi ám ảnh thật dài...

Tôi lặng người dưới tán cây bằng lăng tím nơi đầu đình, đưa tay hứng những cánh hoa tí tách nhiều giọt xuống nền đất, mắt tôi lần nữa lại dán trân trân vào bến đò cách đình hơn 50 mét mà lòng nặng trĩu suy tư. Đã là lần thứ bao nhiêu rồi nhỉ? Chính tôi cũng không biết nữa, tôi đã ngồi đây hàng giờ vào những buổi chiều như thế này, khi hoàng hôn buông xuống, những hạt nắng cuối cùng đua nhau rơi xuống bầu không gian thoáng đãng, u tịch của cả một vùng nước lơ lửng đông. Phải chăng, tôi đang chờ đợi một kì tích mà Quân đã từng nói rằng ” hoàng hôn tím” ư? Hay là nhật hạnh những hi vọng mong còn sót lại trong tâm tưởng? Hoặc là trông chờ vào kì tích đầu biết nó chẳng bao giờ xảy ra! Phải rồi! Tôi đang mong chờ Quân về.! Từng giờ, từng phút, từng giây, tôi đã chờ suốt hai mùa đông giá rét, chờ hàng buổi hoàng hôn tím buồn man mác bên gốc bằng lăng...Chờ một lời hứa từ trái tim mà anh đã lãng quên trong phút chốc...

21 tuổi đời rồi mà chẳng lúc nào tôi được sống yên thân, chuyên tâm cho năm học cuối, không lúc nào má thôi tra tấn tôi hàng loạt những câu đại loại thế này” con gái lớn rồi mà cứ y như rằng chả chịu yêu đương gì hết, biết chừng nào má mới được bông cháu ngoại đây Miên?”

Những lúc như thế, tôi chỉ thè lưỡi, đánh trống lảng và nhanh chóng kiếm cớ “chuồn” .

Má chỉ thở dài thườn thượt, ngó lên bàn thờ ba tôi và thì thầm với ông rằng ”

Không biết khi nào con Mộc Miên mới yên bề gia thất để tôi mau chóng xuống đó với ông nữa...”

Tôi là một cô gái đa cảm, nhút nhát và ít hỏi sự đời. Cũng dăm ba lần có vài chàng trai trong xóm đến gạ gẫm làm quen, nhưng rồi tôi cũng lắc đầu nguây nguậy, làm nũng với má bằng một vài lí do tích cực rằng “để con học nốt năm cuối cùng đã chứ”. Má cười tùm tùm rồi nghiêm nghị bảo rằng ” nói hay quá chứ tới lúc rồi hỡi má cưới còn không kịp nữa chứ ở đó mà học với hành”.

Và rồi, má đã đúng. Tôi không hiểu tại sao Quân lại có sức hút với tôi đến vậy. Anh là chàng trai trên tỉnh về thăm dự án nuôi tôm của gia đình, tạm sống và làm việc ở nhà Út Trai-hàng xóm thân thiết nhất của tôi. Thế là tôi lại có cơ đến thăm “Út Trai” hàng ngày, mang theo cống phẩm cho nó cóc, xoài, mận linh tinh đủ thứ. Út Trai vừa nhai nhồm nhoàm, cười hề hề bảo tôi rằng

- Miên này, sao dạo này bà tốt với tui thế? Hay là yêu rồi? Yêu tui thì nói tiếng nha để tui còn biết đường tính...

Tôi cóc đầu nó một cái rỗ đau, hừ lên một tiếng đầy phẫn khích

- Mèng ơi! Đừng có nằm mơ nữa giữa ban ngày nữa!

Nó cười hì hì, tha hồ gặm nhấm cống phẩm của tôi một cách không thương tiếc, rồi lại tăng hăng giọng ra điệu quân sự

- Tui thì tui biết rất rõ ý định bà là gì chứ ở đó mà dẫu.!

Mặt tôi nóng ran, hai tay tôi ngoéo vào nhau, ngượng nghịu bảo Út Trai

- Bộ...bộ..ông biết thiệt hả?

- Chứ sao? Nó ghi rõ trên trán bà rồi kìa - Nó dí dí tay vào trán tôi, cười hề hà nói

Tôi biểu môi nhìn lại nó, cao giọng

- Biết gì? Nói coi?

- Bà là bà để ý Tường Quân chứ gì?

Tôi cuối đầu ngượng ngùng không đáp, thì ra tên anh là Tường Quân - cái tên thật đẹp! Tôi xuýt xoa vâng tên anh trong tâm tưởng, khuôn mặt đỏ ra khiến Út Trai phì cười

- Coi bà kìa.! Nước dãi chảy lòng thòng rồi!

Tôi vội vịn đưa tay lên sờ miệng mình! Đồ xảo huyệt! Lần thứ bao nhiêu tôi bị nó lừa rồi nhỉ? Tôi đâm thụt thụt vào lưng Út Trai một cách sượng sùng, còn nó thì la choai choái, cười ha hả trước sự khờ khạo của tôi!

- Thôi..Thôi! Dừng lại..! Tôi có tin này muốn báo cho bà biết nè.

Tôi dừng hành hung nó, nghiêm mặt chờ nghe Út Trai “trấn án”

- Ngày nào Quân chẳng ra chỗ nuôi tôm mà thăm! Bà cứ nhân dịp đó mà xớ rớ làm quen! Chèn ơi! Thế nào hắn ta cũng bị “Cây Củi Mực” đốn ngã cho coi!

Tôi nguýt dài nhìn nó, lần nào cũng vậy! Chỉ quên chốc chốc thôi nó lại lôi cái tên Mộc Miên mà ông ngoại đặt cho tôi ra mà dịch thành “Củi Mực”. Nhưng thôi, hôm nay tâm trạng tôi tốt! Tạm thời không tính sổ với Út Trai.

Tôi mặc bộ bà ba má mới may cho tôi lúc đi chợ huyện, tết hai bím tóc thả dài xuống thân áo, chạy hớn hờ ra bờ ao theo lời chỉ dẫn của quân sư Út Trai!

Tôi núp mình sau gốc bằng lăng tím nơi đầu đình sẫm soi Quân thật tường tận. Giờ tôi mới có dịp nhìn kĩ Quân, khuôn mặt thoang thoáng hồng vì cái nắng dịu buổi hoàng hôn chiều, vài giọt mồ hôi rơi lấm tấm trên vầng trán cao rộng, chạy xuống đôi mắt to đen láy và rớt xuống cánh mũi dọc dừa thanh tú mị hoặc làm sao! Anh mang chiếc áo sơ mi kẻ sọc với quần kaki đúng chất lãng tử, phong độ của một chàng trai ở tỉnh về. Hình ảnh anh trong khói nắng chiều thật rực rỡ, thật lung linh, cứ như thể anh đã phù phép thế giới của tôi toàn bộ rộ đầy hoa bằng lăng tím....

- Mộc Miên! Làm gì thập thò ở đó vậy?- Tiếng cái Liên réo phía xa xa làm tôi hốt hoảng, buông vội cọc nứu giữ thân bằng là gốc cây, tôi lẩn tùm xuống

nước trước ánh nhìn ngờ ngàng của Quân.

Anh chạy nhanh lại chỗ tôi, ném cho tôi ánh mắt hiếu kì tột độ!

Leo lên bờ với bộ độ ướm sững không sao, quan trọng là đứng trước mặt anh, tim tôi lại đập mạnh đến vậy..Cứ như nó muốn nhảy ra khỏi lồng ngực để múa trước mặt anh! Tôi đưa tay vuốt nước khỏi mặt, cái hành động đó thực ra chỉ để ngụy trang cho màu đỏ gấc hằn trên má tôi...Tôi cuối đầu mà chẳng dám nhìn Quân! Đã bảo rằng tôi vốn nhút nhác mà!!!

Anh nhìn tôi dò xét

- Cô là...

Hai chân tôi vúi vào nhau, chân nọ đạp lên chân kia, tay thì bấu chặt gấu áo...ngập ngừng

- À...em là Mộc Miên!

- Vậy...sao cô lại thập thò ở đây? Mà lại còn ngã xuống sông nữa?

Tôi luống cuống, vội vàng ngẩng mặt lên nhìn anh để giải thích. Nhưng cứ giây phút định mệnh ấy..Tôi lại quên bồng những gì mình cần nói. Ánh mắt nâu tím của anh chan hòa, nồng ấm chiếu vào tôi, làm tôi đứng ngây ra bất động.

- Nè...nè...cô Mộc Miên, cô làm gì đứng im vậy? Bị cảm nắng rồi sao?

Tôi giật mình, ấp úng, ngượng nghịu trả lời Quân

- À...à..tôi tìm..Út Trai!

Anh ‘ồ’ lên, rồi gật gù như hiểu chuyện, Quân cười tươi bảo

- Vậy mà tôi cứ tưởng cô đến để ngắm hoàng hôn tím chứ!

Tôi ngẩng người, câu nói của anh làm tôi trăn trở suốt cả đêm liền. Tôi lớn từng này rồi lần đầu tiên lại nghe người ta nói về ‘ Hoàng hôn tím’...Tôi thực sự muốn biết nó có ý nghĩa gì..vì màu tím... là màu tôi yêu nhất mà!

Út Trai hăm hăm sang nhà tìm tôi, vác theo khuôn mặt sát thủ, đi thẳng vào trong buồng mà chẳng thềm kêu tiếng nào. Nó chau mày

- Bà nói gì với Tường Quân vậy hả?

Tôi ngơ ngác nhìn nó, đôi mắt nhú lại đầy vẻ mệt mỏi. Chắc là cảm nắng như Quân nói rồi, tôi đáp lời Út Trai một cách khó khăn

- Gì là gì? Tui có nói gì đâu! Không thấy tui còn bị di chứng sau tâm kế mà ông bày ra đó hả?

Nó hăn học nhìn tôi, nguýt dài

- Không nói gì mà sao cha Quân về nhà hạch sách tui đủ điều, còn nói là tui có bạn gái mà giấu mới bức đó chứ!

Tôi lồm cồm ngồi dậy, mở to mắt tháo láo nhìn nó, nuốt nước bọt cái ực. Trời ạ...Công bắt tép nuôi cò của tôi hôm qua tối giờ đổi lại được cái danh hiệu bạn gái của Út Trai sao?

- Không...- tôi ấp úng nhìn nó-không..biết thiệt mà

Nó không hăn học nữa mà nhìn tôi thương xót. À không, phải gọi thất vọng về đứa đệ tử gốc như tôi mới đúng!

Nó sờ trán tôi, không cần nhăn mà đổi giọng lo lắng

- Sốt rồi! Ai bảo hậu đậu làm gì!

Lần đầu tiên tôi thấy Út Trai tử tế, dịu dàng tới vậy, cảm giác vui vui lâng lâng trong lòng tôi, mỉm cười, tôi đáp

- Lần đầu gặp gỡ mà như vậy chắc Quân có ấn tượng xấu với tui lắm!

Út Trai vỗ vỗ vai tôi, đổi giọng an ủi

- Thôi! Cố nghỉ ngơi đi, thua keo này...tui giúp bà bày keo khác!

Tôi sốt liên tục hai ngày, cơ thể cứ lúc nóng lúc lạnh như bị hỏa thiêu vậy...

Trùm chăn kín mít, tôi thở hồng hộc bò ra sau lời réo của nhỏ Hoa ngoài sau bếp

- Chị Miên, ra coi ai tới kìa, bác Ba không có ở nhà đâu!

Tôi ‘ Ừ’ lớn một tiếng cho nó nghe rồi bước ra ngoài!

Tôi thề đấy! Nếu có thể chui xuống đất lúc này thì tôi đã độn thổ thật rồi!

Tường Quân mở mắt to hết cỡ nhìn tôi, khóe môi anh còn vương vương nụ cười mỉm đầy ẩn ý. Cười cũng đúng thôi, dáng vẻ của tôi lúc này chẳng khác nào con hề cả! Tại má bảo bị cảm thì mặc đồ thoáng cho thoát mồ hôi ra nên nằng nặc bắt tôi thay chiếc quần bà ba mà má xén tới ngang đùi cộng thêm cái áo hai dây rộng thùng thình khiến tôi chẳng khác gì làm trò lố bịch!

Trời ơi! Lần thứ hai trong kế hoạch chinh phục hoàng tử trong mơ của tôi lại lần nữa thất bại! Xấu mặt ê chề!

Hai chân tôi vúi vào nhau, ngượng ngùng hỏi Quân

- Anh....sao anh biết nhà Miên?

Quân cười xả giao, đưa cho tôi một bịch đựng thứ gì đó nặng nặng, anh gãi đầu đáp

- Ờ. Tôi hỏi Út Trai mới biết Miên bị cảm sốt, tôi có mang vài thứ ăn giải cảm đến cho Miên đó.!

Tôi cười chữa ngượng, vì xấu hổ mà quên bém việc mời anh ngồi khiến cả hai cứ đứng mà nhìn nhau như trăn trối

- Thôi...Miên nghỉ đi. Hôm nào tôi sang thăm Miên nữa!

Chưa gì hết Quân đã vội chào từ biệt, tôi đứng chờ người ra, ôm trong lòng một niềm vui nho nhỏ.

Hôm nay, má tôi lại ra chợ huyện mua đồ về chuẩn bị cho ngày mốt dỡ ba. Tôi đã hoàn toàn khỏi bệnh nên tự do tung tăng trong nhà mà không cần má quản nữa. Loay hoay trong góc bếp làm thứ bánh bột mà tôi tâm đắc nhất thì

tiếng chó sủa vang vọng cả đầu hẻm. Mà có phải chó nhà ai đâu, nhà tôi đó chứ!

Rồi tiếng cái Hoa nhà bên cạnh la toáng lên, hốt hải chạy vào bảo tôi

- Chị Miên!! Chị Miên! Ngoài kia có anh nào bị chó nhà chị cắn kìa!

Tôi ba hồn bảy vía chạy ra, đờ đẫn, bắn loạn nhìn Quân nằm quằn quại dưới nền đất loang lổ máu, một phần dưới của chân phải bị con Mickey ngoan hiền của tôi gặm chặt.

Tôi hoảng hốt lôi con chó ra, khuôn mặt xanh lét, nước mắt rơi lã chã, thành vệt lằn dài xuống gò má tôi. Tôi mếu máo

- Anh Quân..Anh Quân! Anh có sao không?

Quân lơ lơ nhìn tôi, khuôn mặt hắc lên sự đau đớn, máu rỉ ra từ vết thương mỗi lúc một nhiều hơn

- Để Miên đưa anh đi tìm thầy!- Tôi luống cuống đỡ đầu anh dậy. Giờ này, người ta đều ra đồng cả rồi! chẳng còn ai ở lại để tôi nhờ với vả!

Quân nắm chặt tay tôi, ngăn lại bằng giọng khó khăn

- Không được đâu. Đợi Miên mang tôi tới thầy thuốc thì chắc tôi chết rồi! Nhà Miên có dụng cụ y tế không?

Tôi gật đầu nhanh chóng. Hồi nhỏ, tôi hay bị nghịch chó nên má có thủ sẵn những thứ ấy ở trong nhà!

Tôi khó khăn lắm mới đỡ Quân vào trong được, bàn tay run run cầm lấy bông, gạc, và một số dụng cụ khác mà làm theo lời anh hướng dẫn!

Nước mắt tôi cứ theo đó mà tuôn! tôi đã bảo nó đừng khóc nữa, đừng mít ứot nữa mà nó có nghe lời tôi đâu? Đến khi Quân cắn răng, nhìn tôi trấn an thì tôi mới bình tĩnh được

- Đừng khóc nữa! Tôi có làm sao đâu mà Miên khóc dữ vậy nè...

Bằng bó xong, tôi tức tốc chạy đi tìm ông Ba Luyến-thầy lang ở trong làng tôi. Ông chạy chữa một hồi rồi cũng gật đầu, nói

Cũng may là sát trùng trước. không thì hậu quả khó lường rồi!

Lúc đó..tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Tối đó, nụ cười ấm áp của Quân lần nữa lại tự tiện đi vào giấc mơ của tôi!

Tường Quân hỏi tôi có muốn biết ý nghĩa của Hoàng hôn tím không? Tôi mỉm cười và gật đầu đáp lời anh..

Bên cây bằng lăng tím...Lúc hoàng hôn buông xuống đỉnh đồi có một nam một nữ đang ngồi bên nhau....cùng nhau lắng nghe truyền thuyết về ‘ Hoàng hôn tím’ cùng với câu thơ vang vọng nỗi sầu tương tư

‘bước chân anh nhẹ phiêu diêu

Đưa em vào mộng những chiều mơ say

Tim em mở cửa đi tìm

Phương trời xa bóng hoàng hôn tím buồn’

Hôm nay, ngày khá đặc biệt với tôi. Tôi chưa bao giờ có cảm giác hồi hộp lạ thường đến thế. Tim tôi phút chốc lại đập rộn ràng, máu trong huyết quản cũng lưu thông nhanh hơn, ngó ra mặt trời nghiêng nghiêng, chiếu bóng xuống mặt nước trong xanh : Đã đến giờ hẹn-ngày mà Tường Quân chính thức hẹn tôi sau một thời gian dài quen biết.

Mái đình đầu làng vẫn ươm đầy những cánh bằng lăng dưới chân cột.Từng giọt nắng chiều tham lam trút những dòng ánh sáng cuối cùng lên tán cây bằng lăng khiến màu tím của hoa trở nên lấp lánh, huyền diệu hơn bao giờ hết!

Tôi chỉnh lại chiếc áo bà ba cho ngay ngắn, vuốt lại hai bím tóc được tết một cách kĩ càng, tự tin bước vào trong.

Quân đã ngồi đó từ bao giờ, ánh mắt trêu nặng suy tư hướng về một quãng

tím bao la chốn mặt trời lặn..

Tôi không biết về Quân quá nhiều, anh là con trai trưởng trong một đại gia đình thành đạt. Ba là kiến trúc sư có tiếng tăm ở thành phố, mẹ là một giảng viên đại học lâu năm có kinh nghiệm. bản thân Quân đã là niềm tự hào lớn nhất của gia đình rồi khi mới tốt nghiệp đại học đã được tuyển ngay vào công ty danh tiếng với mức lương hậu hĩ! Anh từng tiếc lộ với tôi rằng:Anh rất thương mẹ..

Điều này thì tôi có thể hiểu, vì tôi cũng giống anh mà!

- Hừ...- Tôi chạm khế vào vai Quân, cười tinh nghịch

Anh quay lại, nheo nheo mắt nhìn tôi lồi phía sau ra một cây đàn ghi-tar vừa mượn của Út Trai, không nói mà cất tiếng hát

Âm vực bài “Hoàng hôn tím” vang lên bên tai tôi, hòa với tiếng đàn thanh trong, thuần khiết như ru tôi vào cõi mộng...

Tôi mỉm cười thật tươi, nhìn Quân nồng nàn nói

- Cảm ơn món quà thật ý nghĩa mà anh dành tặng em!

Quân siết lấy bàn tay tôi, ấm áp nói

- Tin anh đi..Anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em! Hoàng hôn tím hãy chứng minh tình cảm cũng Hoàng Tường Quân dành cho Đỗ Mộc Miên..mãi mãi không đổi dời....

Má sững sốt khi nghe tôi nói rằng tôi muốn lấy chồng, dẫu chưa đầy ba tháng nghỉ hè ngắn ngủi. Má thở dài nhìn tôi, nói

- Con có chắc chắn là muốn lấy Quân không trong khi hai đứa chỉ vừa biết nhau có hai tháng mấy?

Tôi nhìn má, chắc ăn gật đầu kiên định

- Chúng con yêu nhau! Con và anh Quân cũng muốn tiến tới hôn nhân nữa má!

Má tôi nhìn tôi bán tính bán nghi

- Rồi con có nói chuyện với thằng Quân chưa? Gia đình bên đó thế nào, phải nói để má con biết đường mà tính nữa chứ...

Tại má tôi không biết đó thôi, anh Quân đã kết thúc vụ thầu này nhanh chóng, trở về tỉnh để thừa chuyện chúng tôi với gia đình rồi!

Ngày anh đi, tôi bịn rịn, nước mắt, không nỡ buông tay anh ra, ghen ngào nói

- Anh tới rồi nhớ viết thư hay gọi về cho em hay nha!

Tôi dúi vào tay anh số điện thoại của bác Ba tạp hóa đầu làng. Vì nhà không có điều kiện mua điện thoại riêng nên muốn liên lạc với người thân đều nhờ chiếc điện thoại cũ kỹ, lâu đời nhà bác Ba.

Anh ghen giọng, ôm tôi vào lòng, hôn vội lên bờ tóc dài óng của tôi, dặn dò

- Nhớ chờ anh...Anh sắp xếp công việc mọi thứ rồi về đón em!

Tôi úp mặt vào vai anh, nức nức

- Anh nhớ nhớ về Miền mỗi ngày nha, Anh Quân!

Cái vẫy tay chào tạm biệt mỗi lúc một xa hơn, trước khi rời bến, tiếng anh còn đọng lại bên tai tôi, in ấn vào lòng tôi một dấu ấn khó phai mờ

- Em đừng sợ mùa đông nữa! Sẽ không lạnh đâu khi bàn tay anh luôn siết chặt lấy tay em! Chờ anh..vào một chiều hoàng hôn tím...anh sẽ về!

Thư tư qua lại suốt thời gian đầu khiến tôi vui bất phần nào nỗi nhớ nhưng, cái Hoa thường chạy bán sống bán chết vào nhà tôi, hì hục gọi

- Chị Miền ơi...Có điện thoại trên tỉnh tìm chị kìa!

Tôi phóng như bay ra nhà bác Ba, lòng ghen ngào cảm xúc, tay run run cầm ống nghe, lắng lòng để tạc vào tâm trí chất giọng ấm áp của Quân, rồi thốt thức rằng 'em nhớ anh lắm'

Những cú điện thoại đường dài như thường lệ, lòng tôi lại ngổn ngang cảm xúc. Run run đón lấy điện thoại từ anh...

- Anh xin lỗi! Mộc Miên...Cha mẹ không chấp nhận tình cảm chúng ta...Em hãy quên anh đi...Anh sắp kết hôn rồi...Hiếu cho anh..em nhé!

Tôi vỡ òa cảm xúc, đôi mắt hoa lên, tay chân bủn rủn không còn sức sống, cố đưa tay vịn vào vách tường gần đó, nấc nghẹn ngào....

"tim em mở cửa đi tìm

Phương trời xa bóng..hoàn hôn tím buồn'

Tôi trút hết tiền tiết kiệm bấy lâu ra, quyết định lên tỉnh theo địa chỉ thư mà Quân gửi về! Tôi phải gặp anh, tôi phải làm cho ra lẽ...vạch mặt kẻ phản bội ấy....

Sài Gòn đông đúc, bon chen và tráng lệ hơn Tôi tưởng. Chốn con nước lợ long đong, đất mặn phèn chua nơi cù lao nhỏ bé thì đáng gì với nơi này?

Khó khăn lắm tôi mới tìm ra địa chỉ của Tường Quân.

Thật hay mơ? Hôm nay là ngày vu quy của người tôi yêu sao?

Bọn họ nô nức kéo nhau tới lễ đường hạnh phúc. Cơn mưa ngẫu đầu mùa lất phất rơi trên vai áo tôi...

Là mưa đang nhiều hay nước mắt tôi đang rơi?Tôi chỉ dám núp bên rặng hoa lài phía ngoài, dõi mắt nhìn theo bước đi của họ.

Cô dâu chủ rể sánh bước bên nhau-traoi tài-gái sắc. Trai đẹp-gái xinh!

Bọn họ vốn là một cặp trời sinh..Tường Quân vốn hiếu thảo, chẳng có gì vì một đứa con gái thôn quê như tôi cãi lời ba mẹ, từ chối một người vợ xứng đáng với mình....hoàn toàn không thể! Con cháu hào môn chỉ có thể lấy con cháu hào môn! Định mệnh là thế

Tôi ngẩng mặt lên nhìn đức mẹ bao dung, người đang mỉm cười với tôi...thì thầm rằng "hãy chúc người con yêu được hạnh phúc"

Hoàng hôn tắt rồi! Về được chưa con?- Má tôi khều nhẹ vai tôi, cười nũng nịu nói

Tôi nhìn bà, mỉm cười đáp lại...Lần thứ bao nhiêu tôi ngắm hoàng hôn tím rồi nhỉ? Chính tôi cũng không biết nữa.

Bước theo chân má, tôi lại vang lên khúc dân ca quen thuộc, đọng lại là những giọt nước mắt đang cố được nuốt nghẹn vào trong tim :

“Gửi nửa mảnh tình phai...về nơi phương trời xa ấy

Thương biết mấy là thương, bến xưa còn ai ngóng chờ

Người ơi nơi xa xăm...Có hiểu lòng người xưa đó không?

Bóng mưa tàn rụng rớt ven sông...Xót xa..một kiếp...Má hồng...”

Tiểu Yến Yến